

Съгласно постоянната практика на Първоинстанционния съд и на Съда в производствата по проверка в областта на държавните помощи не съществува право на достъп до съответните документи в полза на участващите страни, включително на получателя на държавната помощ. Поради това заключението на Първоинстанционния съд в точки 87 до 89 на оспорваното решение, съгласно което не са налице никакви особени обстоятелства, които очевидно да показват, че търсеният достъп следва да се откаже, е погрешно. Напротив, въз основа на съдебната практика е очевидно, че разглежданите документи са изключени от правото на достъп в пълен обхват и поради това не следва да се разглежда всеки документ поотделно.

Освен това производството по проверка в областта на държавните помощи е производство срещу държавата, предоставила държавната помощ, още повече че облагодетелстваните от помощта лица нямат право на държавни помощи. Следователно по отношение на достъпа до досието следва да важи това, което Първоинстанционният съд е постановявал във връзка с производството по неизпълнение на задължения от държава-членка по член 226 ЕО, а именно, че при подобни производства не съществува право на достъп до документи от страна на обществеността.

Оспорваното решение води освен това до абсурдния резултат, че обществеността, позовавайки се на правна норма относно прозрачността, а именно на Регламент № 1049/2001⁽²⁾, се ползва с по-широки права на достъп, отколкото непосредствено засегнатия от производството получател на държавната помощ, който, освен това, защото е непосредствено и индивидуално засегнат по смисъла на член 230, параграф 4 ЕО, има право на иск срещу решението, с което завършва производството. Още по-малко понятна е другата последица, а именно, че молбата на получателя на държавната помощ може да бъде отхвърлена с посочване на съответната съдебна практика, докато в случай на молба от получателя или на трето неучастващо лице, които се позовават на Регламента за прозрачността, такова решение във връзка с молбата не е допустимо.

В третото си основание за обжалване Комисията се оплаква, че в оспорваното решение на същият израз, а именно на думата „документ“ в единствено число е придадено различно значение в член 4, параграф 2 от Регламент № 1049/2001 и в член 6 от Регламента. Докато в член 4, параграф 2 тази дума означава, че при отказ се разглежда всеки документ поотделно, то Първоинстанционният съд тълкува член 6 в смисъл, че по този начин може да се поиска достъп до определен като индивидуален административен акт пакет от документи.

В четвъртото си основание Комисията твърди, че Първоинстанционният съд нарушава член 255 ЕО, като не обосновава решението си с нормативни текстове, а се опира на развити самостоятелно и независимо от нормативен текст постулати.

На последно място Комисията твърди, че Първоинстанционният съд е установил погрешно, че двете производства за проверка на отпуснатите на Technische Glaswerke Ilmenau GmbH държавни помощи са били вече приключени към момента на решението по молбата за достъп до индивидуалния административен акт, така че органът не е имал никакъв интерес да пази тайна, което е неточно отчасти поради наличието на висящ процес пред

Първоинстанционния съд. Също така изглежда, че Първоинстанционният съд изхожда погрешно от това, че Регламент № 1049/2001 изважда от употреба по-ранната съдебна практика и съответните процесуални норми в областта на контрола на държавните помощи.

⁽¹⁾ ОВ С 331, стр. 29.

⁽²⁾ ОВ L 145, стр. 43.

Искане за преюдициално заключение, направено от Bundesverwaltungsgerichts (Германия) на 20 март 2007 г. — Arcor AG & Co. KG/Федерална република Германия

(Дело C-152/07)

(2007/C 140/12)

Език на производството: немски

Препращаща юрисдикция

Bundesverwaltungsgericht

Страни в главното производство

Ищец: Arcor AG & Co. KG.

Ответник: Федерална република Германия.

Преюдициални въпроси

Следва ли Директива 90/388/ЕИО на Комисията от 28 юни 1990 година относно конкуренцията на пазара на телекомуникационни услуги — Директива за конкуренцията⁽¹⁾ и Директива 97/33/ЕО от 30 юли 1997 година относно взаимосвързаността в далекосъобщенията за осигуряване на универсална услуга и оперативна съвместимост чрез прилагане на принципите на предоставяне на отворени мрежи (ПОМ) — Директива за взаимосвързаността⁽²⁾ — да се разбират в смисъл, че не е възможно националният регулаторен орган да задължи през 2003 г. оператора на свързочна мрежа, свързана с обществена местна телекомуникационна мрежа, да заплаща на оператора на местната мрежа, който има господстващо положение на пазара, вноска с оглед изравняване на възникналия за него дефицит в резултат от предоставянето на достъп до мрежата му?

При положителен отговор на първия въпрос:

Дали противоречието с общностното право на такова задължение, произтичащо от разпоредба на вътрешното право, следва да бъде взето предвид от националния съд в производството за заплащане на посочената по-горе вноска от оператора на свързочната мрежа?

⁽¹⁾ ОВ L 192, стр. 10.

⁽²⁾ ОВ L 199, стр. 32.

При положителен отговор на първия въпрос:

Дали противоречието с общностното право на такова задължение, произтичащо от разпоредба на вътрешното право, следва да бъде взето предвид от националния съд в производството за заплащане на посочената по-горе вноска от оператора на свързочната мрежа?

⁽¹⁾ ОВ L 192, стр. 10.

⁽²⁾ ОВ L 199, стр. 32.

Искане за преюдициално заключение, направено от Bundesverwaltungsgericht (Германия) на 20 март 2007 г. — Communication Services TELE2 GmbH/Федерална република Германия

(Дело C-153/07)

(2007/С 140/13)

Език на производството: немски

Искане за преюдициално заключение, направено от Bundesverwaltungsgericht (Германия) на 20 март 2007 г. — Firma 01051 Telekom GmbH/Федерална република Германия

(Дело C-154/07)

(2007/С 140/14)

Език на производството: немски

Препращаща юрисдикция

Bundesverwaltungsgericht (Германия)

Страни в главното производство

Ищец: Communication Services TELE2 GmbH.

Ответник: Федерална република Германия.

Встъпила страна: Deutsche Telekom AG

Преюдициални въпроси

Следва ли Директива 90/388/ЕИО на Комисията от 28 юни 1990 година относно конкуренцията на пазара на телекомуникационни услуги — Директива за конкуренцията ⁽¹⁾ и Директива 97/33/ЕО от 30 юни 1997 година относно взаимосвързаността в далекосъобщенията за осигуряване на универсална услуга и оперативна съвместимост чрез прилагане на принципите на предоставяне на отворени мрежи (ПОМ) — Директива за взаимосвързаността ⁽²⁾ — да се разбират в смисъл, че не е възможно националният регулаторен орган да задължи през 2003 г. оператора на свързочна мрежа, свързана с обществена местна телекомуникационна мрежа, да заплаща на оператора на местната мрежа, който има господстващо положение на пазара, вноска с оглед изравняване на възникналия за него дефицит в резултат от предоставянето на достъп до мрежата му?

Препращаща юрисдикция

Bundesverwaltungsgericht (Германия)

Страни в главното производство

Ищец: Firma 01051 Telekom GmbH

Ответник: Федерална република Германия

Встъпила страна: Deutsche Telekom AG

Преюдициални въпроси

Следва ли Директива 90/388/ЕИО на Комисията от 28 юни 1990 година относно конкуренцията на пазара на телекомуникационни услуги — Директива за конкуренцията ⁽¹⁾ и Директива 97/33/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 30 юни 1997 година относно взаимосвързаността в далекосъобщенията за осигуряване на универсална услуга и оперативна съвместимост чрез прилагане на принципите на предоставяне на отворени мрежи (ПОМ) — Директива за взаимосвързаността ⁽²⁾ — да се разбират в смисъл, че не е възможно националният регулаторен орган да задължи през 2003 г. оператора на свързочна мрежа, свързана с обществена местна телекомуникационна мрежа, да заплаща на оператора на местната мрежа, който има господстващо положение на пазара, вноска с оглед изравняване на възникналия за него дефицит в резултат от предоставянето на достъп до мрежата му?